

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lutego 2019 r.
sprawy **M. K.**
skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T.
z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od skazanego M. K. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. K. kwoty 300 zł (trzysta), tytułem zwrotu poniesionych kosztów czynności pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt), w tym 23 % podatku VAT, na rzecz adw. K. S., kancelaria adwokacka w T. – kuratora małoletniej pokrzywdzonej J. K., tytułem wynagrodzenia za czynności podjęte z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,**
- 4. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 30 stycznia 2018 r. w sprawie o sygn. II K [...] M. K. został uznany za winnego tego, że:

I. w nocy 1 stycznia 2017 r. w K., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia X. K. zadał pokrzywdzonej nożem co najmniej trzykrotnie ciosy w szyję i klatkę piersiową, co doprowadziło do zgonu pokrzywdzonej na miejscu zdarzenia, tj. przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.

II. w okresie od bliżej nieustalonego dnia i miesiąca 2011 r. do 23 grudnia 2016 r. w K., znęcał się psychicznie nad osobami najbliższymi, tj. żoną X. K. oraz córką A. K. , tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k.

Za pierwszy z przypisanych czynów Sąd I instancji skazał oskarżonego na karę 25 lat pozbawienia wolności, a za czyn opisany w pkt II - na karę 2 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 88 k.k. wymierzono M. K. karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

Obrońca skazanego zaskarżył powyższy wyrok w zakresie dotyczącym skazania za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz w zakresie dotyczącym skazania za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. - w całości.

Po rozpoznaniu tego środka odwoławczego oraz przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. akt II AKa [...], utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obecnie, obrońca skazanego na podstawie art. 519 kpk i art. 520 § 1 k.p.k. wniósł kasację od powyższego wyroku w części dotyczącej skazania M. K. za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.

W kasacji, obrońca skazanego - na podstawie art. 523 k.p.k. - wyrokowi sądu odwoławczego zarzucił rażącą obrazę prawa procesowego, tj. art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 393 § 3 k.p.k. i w zw. z art. 458 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego i nieprzeprowadzenie dowodu z dokumentu prywatnego w postaci uzupełnionego opracowania S. T., co do ewentualnych zaburzeń psychicznych oskarżonego w chwili czynu, co skutkowało zaniechaniem oceny dowodu z treści tego dokumentu, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem jego należyta ocena mogła prowadzić do wniosku, że opinia biegłych

lekarzy psychiatrów, sporządzona na potrzeby postępowania karnego, jest opinią niepełną w rozumieniu przepisu art. 201 k.p.k.

W konsekwencji tak podniesionego zarzutu autor kasacji wniósł o to, aby Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...].

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Przedmiotowa kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, a zamieszczony w niej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że zgodnie z dyspozycją art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może zostać skutecznie wniesiona tylko w wypadku wykazania zaistnienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., bądź innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W realiach tej sprawy nie doszło do spełnienia żadnego z tych warunków. Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia dopatrywał się naruszenia przez sąd odwoławczy przepisów regulujących postępowanie dowodowe w oddaleniu wniosku o dopuszczenie prywatnej opinii uzupełniającej dra S. T. *„co do stanu poczytalności oskarżonego w chwili czynu”*.

Trafnie jednak prokurator udzielający odpowiedzi na kasację zauważył, że tak sformułowany wniosek nie mógł zostać uwzględniony, skoro ustawa procesowa wymaga, aby dowód w przedmiocie objętym wnioskiem, a więc opinii dotyczącej stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, sporządzali dwaj biegli lekarze psychiatrii. Przedstawione przez obrońcę opracowanie dra S. T. w sposób oczywisty tego obowiązku nie spełnia. Ponadto, w świetle jednoznacznego określenia przedmiotu wniosku dowodowego, jego tezy i zakresu, nie przekonuje obecnie zamieszczony w kasacji wywód na temat dążenia jedynie do ujawnienia samego dokumentu prywatnego. Podmiot fachowy nie może skutecznie wnosić o przeprowadzenie dowodu w postaci wyraźnie sprzecznej z warunkami określonymi w przepisie szczególnym.

Trudno też zgodzić się z tezą, że taki ułomny środek dowodowy miałby *„poprzez ramy swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.)”*, zmierzać do

zakwestionowania dotychczasowej opinii biegłych lekarzy psychiatrów sporządzonej na piśmie, a następnie rozwiniętej na rozprawie. Nie da się przecież zaprzeczyć, że jego treść i wnioski – siłą rzeczy – nie mogą się odwołać ani do analizy pełnych akt sprawy, ani do wyników osobistego badania przeprowadzonego przez biegłego, ani wreszcie do spostrzeżeń poczynionych w toku obserwacji oskarżonego w zamkniętym zakładzie leczniczym. Tymczasem, to właśnie biegli lekarze psychiatrzy i psycholog powołani w tej sprawie przez organ procesowy dysponowali tak wieloaspektowym materiałem wyjściowym do sporządzenia opinii. Okoliczności związane z hipotetyczną możliwością wystąpienia u oskarżonego stanu upojenia patologicznego były przedmiotem uwagi zarówno biegłych lekarzy, jak i sądu *meriti* i po ich rozważeniu – nie uznano aby mogły stanowić przesłanki wpływające na taką ocenę jego zachowania.

W tych warunkach Sąd Najwyższy nie podzielił zapatrywania wyrażonego przez autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia, co do tego, że brak uwzględnienia wniosku dowodowego w kształcie zaproponowanym przez obrońcę w postępowaniu odwoławczym, stanowił rażące naruszenie prawa. Nie został zatem spełniony zasadniczy warunek skuteczności kasacji.

Mając to wszystko na uwadze postanowiono, jak na wstępie.